

Rippikoulu suurkaupungissa

Kun ehdotus rippikoulusta Lontoossa nousi ilmoille, olin heti mukana. Se olisi uusi mahtava kokemus. Olinhan kokeneena leireilijänä nähnyt leirit ympäri Suomea, niin miksen lähtisi kokeilemaan Lontootakin.

Ryhmä oli pienempi kuin normaalin rippikouluryhmä, mutta ei se meitä haitannut. Iltaohjelmissa ja raamiksissa nauru ja keskustelu lensi, isokset hulluttelivat ja tuli sisäpiirijuttuja. Aivan kuten normaalissakin rippikoulussa. Mutta tavaraa oli vain pienen matkalaukun verran, ei isoa laatikkomerta kuten yleensä. Piti osata tulla toimeen vähällä ja miettimään hyvissä ajoin mitä kaikkea tarvitsisi. Tunnustan olevani kaikkeen varautunut, jolla on tavaroita leirillä enemmän kuin laki sallii. Perinteiseen leiriin nähden ohjelmasta puuttui ulkoilut, medikset ja ryhmän itse tekemät jumiset. Niitä korvasi nähtävyyksien ihastelu ja siinä kertyneet askeleet, puistoissa vietetyt hetket ja lukuisat kirkkovierailut.

Kävimme lähes joka päivä jossakin kirkossa vierailemassa, niin isoissa katedraaleissa kuin pienissä lähikirkkoissa. Lähikirkossa meitä otti vastaan joukko vapaaehtoisia ja papit, jotka esittelivät meille kirkkonsa läpikotaisin, tarjoilivat kahvia ja herkuja. Saimme ryhmän kanssa yhdessä ihmetellä, kuinka useammassa kirkossa poltettiin pihkaa tai suitsuketta, kuinka ikkunat olivat täynnä toinen toistaan upeampia lasitaideteoksia ja kuinka messusta löytyi hyvinkin tuttuja kohtia, vaikkakin englanniksi. Jokainen messu oli toisiinsa nähden erilainen, ja suurkaupungista varmasti jokainen löytäisi itselleen sopivan messuyhteisön.

Matkustamiseen meni yllättävän paljon aikaa, siirtymiseen meni aina tovi ja suurkaupungin metrokartta selkeytyi mitä enemmän sen äärellä käytti aikaa ja matkusteli. Perinteisessä rippikoulussa ei tarvitse miettiä metrokarttoja, mutta siirtymiä sielläkin täytyy miettiä: missä kohtaa täytyy lopettaa oppitunti, että nuoret ehtivät käymään huoneissaan ennen ruokailua, missä kohtaa ryhmä on koossa ja annetaan päivän ohjeistukset ja miten pidetään huoli, että ollaan kaikki syömässä oikeaan aikaan.

Koska yksi asia pysyy jokaisella leirillä samana, oltiin sitten kotisuomessa tai sitten suurkaupungin vilskeessä: leirillä syödään ja usein.

Jemina Kinisjärvi
nuorisotyönohjaaja